

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Χ. ΣΑΜΑΡΙΔΗΣ δ.ν.
ΤΙΜΟΘΕΟΣ Κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Οδός Μητροπόλεως

Τηλεγραφική Διεύθυνση:
LA'GKOS AGHON — MÉTELIN

Τιμή ἑκάστου φύλλου παρ 10

ΛΑΪΚΟΣ ΑΓΩΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΤΩΝ ΛΑΪΚΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ

ΖΗΤΩ Η ΜΥΤΙΛΗΝΗ ΕΛΕΥΘΕΡΑ

Ενπνάτε, ξυπνάτε, η σάλπιγξ ηχεῖ
Εμπρὸς η ΣΗΜΑΙΑ καὶ βῆμα ταχύ.

ΖΗΤΩ Ο ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

Η χαρά! Η χαρὰ ποῦ λαμποκοπᾶ.

Η χαρὰ ποῦ καταπροδίδεται απὸ τὸ ούνολον τοῦ ἀνθρώπου, απὸ τὸ βλέμμα του, απὸ τὸ περπάτημά του.

Η χαρὰ ποῦ δὲν συγκρατεῖται, πιστὸν ζητᾶ διέξοδον νὰ φύγῃ απὸ τὰ στενὰ δρια τῆς καρδιᾶς εἰς τὴν δροίαν περικλείεται.

Η χαρὰ πιστὸν μοιάζει σὰν τὶς ἀκτίνες ποῦ έπειπει δὲν ἥλιος απὸ τὸ φωτοβόλον σῶμά του.

Η χαρὰ γιὰ τὴν δροίαν δὲν πιστεύω ἀκόμη νὰ ἔχει ενδρεῦθη λέξις ἵκανη νὰ τὴν παραστήσῃ.

Η χαρὰ ή ἀνεκλάλητος, ή ἀνέκφραστος, ή ὑψηστη χαρὰ, ή τρελλή χαρὰ, ή τινας ζωγραφισμένη καὶ χθὲς εἰς τὰ πρόσωπα τῶν ἐλευθέρων Μυτιληναίων!

Καὶ οὖν δέ.

ληρα-
τέτ

σκεφθῆ τὸν σκέπτεται πάντοτε μὲ τόσην δυσπιστίαν τὸν θεωρεῖ τόσον ἀνέλπιστον, ὡστε μόνον μεγαλύνει τὴν λύπην καὶ τὴν πικρίαν του ἡ σκέψις τῆς στερήσεως τοῦ ὑψίστου τούτου ἀγαθοῦ.

Καὶ οἱ Μυτιληναῖοι συνιαισθανόμενοι δλίγον καὶ δλίγον διὰ δὲν διερεύνονται πλέον, διὰ ενδόσκονται εἰς τὴν πραγματικότητα, διὰ εἰναι πράγματι ἐλεύθεροι, διὰ δὲν πιέζει τὰ στήθια των πλεον

τὸ ἐπάρατον σύμβολον τῆς τραγονίας, τὸ μισοφρέγγαρο, ἀναμετρῶντες τὰ συντελεσθέντα, προσπαθοῦντες νὰ ἀνακαλύψουν τὴν ἀρχὴν απὸ τὴν δροίαν ἐξεπίγγασεν ή ὑψίστη ἀντη εὐτυχία των, χωρὶς γὰ τὸ αἰσθανθόν, χωρὶς γὰ τὸ θέλοντ, ἀφίνουν τὴν σκέψιν των νὰ ἀπορροφηθῇ απὸ μίαν ποσφήν. απὸ ἐν δρομα, απὸ τὸ δρομα τὸ δροῖον

— εἰς δόλον τὸν Ἐλληνισμόν, εἰς τὸν διοικούχως καὶ

ΕΘΝΙΚΗ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

Η πόλις μας ἀπὸ τῆς προχθεινῆς ἡμέρας, τῆς ἀλλορονήτου ἡμέρας τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν Μυτιληναίων, ἐξοκολούθη πανηγυρίζουσσα.

Αἱ σημαῖαι τῆς φιλτάτης πατρίδος δὲν υπεστάλησαν. Εξακολουθοῦσσιν ἀκόμη καὶ θὰ ἐξακολουθήσουσσιν κυρατίζουσσαν επὶ τῶν οἰκιών καὶ καταστήματων καὶ σκάζουσσαν ύπο τὰς γαλινολεύκους πτυχάς των τούς εὐτυχεῖς ἀλευθέρους πολίτων.

Οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται ἱδελφωμένοι μετὰ τῶν κατοικιῶν συνευθυμοῦσσι, συνεορτίζουσσι τὴν «Ἀνάστασιν» τῆς Μυτιλήνης απὸ τοῦ τάφου τῆς θυρφιρότητος.

Εἶναι κατὶ φράσον, κατὶ συγκινητικόν, κατὶ ὄνειροθεσίαν, τὸ βλέπη τις τὴν περιπτετεῖν καὶ τὴν ἐγκάρδιον διάχυσιν τῶν ἀδελφῶν, τοὺς τοὺς

ΤΗ ΣΗΜΑΙΑ ΜΑΣ

Οὐρανοῦ τὰ χαμογέλιο δοτραὶ ἀπὸ τὴν ματά τους θαρρεῖ καὶ ἐστρέψῃ: Γαλανόλευκη Θεά.

Ποτὲ σύννεφο ἀπλώθησε στὰ θύελλα πέρα καὶ ἐσκέπασε τὴν ορεία τῶν πατέρων μας τὴν Γῆ.

Καὶ στὸ διάβα τὸν ἐπάνω τὸ γλυκό, τὸ λινωμένο, σκέρτωσαν βιονά καὶ κάμποι ἀναγέλλουσεν ἡ Γῆ.

Πέτα πέτα φλάμπουρδο μας ατὴ φωτιά στὸ ἀπροπλέα μέσον τὸν σπαθίδων τὴν λάμψην ποὺ πολέμουν τὴν φωτιά.

Κι' ὅταν δῆς τὸν Κονσταντίνο τῆς Πατρίδος τὸ ξερτό μὲ τὸν κεφανὸν στὸ χέρι τοὺς βαρθόμενους γὰ τυπαῖ.

Καὶ τὰ Ελληνόπολις μας τὰ δροῦνται καὶ τὰ σαρώντων τοὺς μάτιστους σὰν τὰ φύλλα ποὺ δὲν ανεμούσι σκορπῆ.

Εκεὶ σύσσιον ἡ ἀλανή μας, καὶ μὲ τὸ μέγιστο τὰ φερά σον σκέπτονται τοὺς, φύλλας τοὺς, δῶσον τὰς νίκας καὶ τιμάς.

Και μὲ δόξα φορομένη σφέρε πρὸς τὴν Μυτιλήνη τρού τὴν νύμφην οὐ Αἰγαίου ποὺ Αἴσσας καρπεῖ.

Εἰς γαλανή μου δάχτιδα, λίξ μου δοσμένην καὶ ἀγριώδια τὴν ματνή τὸ πτερό.

